

да повдигне Морая, той се прехвърля на 7 мартъ 1821 год. презъ Прутъ, стига тайно въ Яшъ на чело на малка дружина, и на заранята издава прокламация, въ която заявява, че „сърби, сулиоти и цѣлъ Епиръ“ сж възстанали и че елинитѣ ще намѣрятъ въ благородния си поривъ „подкрепата на една мощна сила“, подъ която трѣбва да се разбира Русия. Въ писмо до императора той си дава оставката отъ руска служба, моли го да не откаже своята закрила надъ „10 милиона християни“, означава Али паша, сулититѣ, сърбитѣ и българитѣ като съюзници на гърцитѣ и призовава господаря на великия руски народъ „да очисти Европа отъ това кръвожадно чудовище“, като прибави къмъ другитѣ си титли и тая на „гръцки освободител“.

Рускиятъ императоръ, който тогава се намира на конгреса въ Лайбахъ и който е попадналъ напълно подъ влиянието на Метерниха, съ неговата антилиберална политика, не се поддава на внушението. Той порицава преврата на хетериститѣ. Решенъ да запази сключениитѣ между Русия и Турция договори и да предпази Европа отъ ширене на анархията, царъ Александъръ дава на Ипсиланти да разбере, че е избралъ зле срѣдствата за постигане на идеала (възкресяването на византийската империя), че „бунтъ и гражданска война, тайна пропаганда и тъмни заговори“ не могатъ да доведатъ до свободата на единъ народъ, и че помощъ отъ руска страна не бива да се очаква въ никой случай, на никоя цена. Къмъ този студень душъ идва и друго разочарование у самонадѣянния и зле запознатъ съ действителността главатаръ на хетериститѣ. Въ Ромъния, гдето той търси поддръжка, населението не е ни най-малко наклонно да се въдушеви за панелинската идея, прокарвана при това отъ фанариоти, които сж го експлоатирали и презирали до сега. Около Ипсиланти се събиратъ до 2000 възстаници, и то главно гърци, българи, сърби и албанци, между които мнозина авантюристи. И ако на първо време той може да се отпрати безъ съпротива за Букурещъ, поради изтеглянето на турскитѣ войски къмъ бойнитѣ полета на Морая и Пелопонезъ, по-късно, когато видински, силистренски и браилски паши мобилизиратъ частитѣ си край Дунава и отъ Цариградъ пристигатъ яничари, той трѣбва да забѣгне къмъ австрийската граница, като четата му бива разбита или разпрѣ-